COMPLEX 13
MATTHEW REILLY

Matthew REILLY

КОМПЛЕКС ТРИНАДЦАТАЯ

COMPLEX 13

Versiunea în limba română

UNCRIS

PROLOG

Închisoarea fără întoarcere

Există câteva mari mituri militare.

Unul dintre cele mai bine-cunoscute este mitul ***Area* 51**: US Air Force deţine o navă spaţială extraterestră prăbuşită – şi pe extratereştrii care au venit cu ea – în interiorul unui complex de hangare din deşertul Nevada.

Altul este că Adolf Hitler nu s-a sinucis în bunkerul său din Berlin înainte ca Armata Sovietică să-l cucerească. Adică, sovieticii l-au prins şi l-au dus la Moscova, unde şi-a sfârşit zilele într-o celulă izolată, cuprins de nebunie.

Al treilea secret este că Mossadul israelian, cel mai feroce serviciu secret din lume, a ştiut dinainte despre atacurile de la 11 Septembrie, dar nu a prevenit America aliată, gândindu-se că un asemenea nemaipomenit atac islamist va face să crească susţinerea SUA pentru Israel.

Da, interesante teorii conspiraţioniste.

Dar un mit le depăşeşte pe toate celelalte.

O legendă, despre care mulţi dintre cei ce fac parte din comunitatea Serviciilor de Informaţii ale SUA jură că este adevărată – mai ales agenţii operativi CIA care au acţionat în interiorul fostei Uniuni Sovietice în primii ani ai războiului rece.

Se spune că au interceptat convorbiri radio în care, ruşi înspăimântaţi vorbeau despre un loc numit „КОМПЛЕКС ТРИНАДЦАТАЯ”.

Complexul 13.

Era *Area* 51 a URSS, o unitate maxim securizată aflată la nouăzeci de mile de Tunguska – locul unui faimos impact de meteorit în 1908 – unde se presupunea că sovieticii deţin propriile exemplare de creaturi extraterestre.

Miturile despre *Complexul* 13 erau terifiante: că nici un prizonier care intra în complex nu-l mai părăsea vreodată; că sovieticii îi ofereau pe prizonieri ca hrană extratereştrilor aflaţi acolo; şi că sovieticii făceau experimente demenţiale pe aceşti extratereştri.

Membrii ai sistemului penitenciar sovietic – prizonieri politici, anti-sociali şi dezertori din armată – cunoşteau *Complexul* 13 sub un alt nume. *Închisoarea fără întoarcere*.

Dar, mai apoi, s-a întâmplat un lucru ciudat.

Conform celor susţinute de CIA, *Complexul* 13 a fost dezafectat în decembrie 1959, „cuptoarele" au fost stinse, uşile metalice închise, locul lui pe hartă a fost şters. Nu a mai fost menţionat în nici o transmisie sovietică – radio sau de altă natură – după această dată.

De atunci nu a mai fost găsit.

În 1959, *Complexul* 13 a dispărut din istorie.

MUNTELE SINGURATIC

Tunguska,
Nord-estul Siberiei,
În Prezent

Militarii americani nu ar fi trebuit să se afle acolo – în zona muntoasă, stearpă, din nordul Siberiei, la o mie de mile de orice aşezare umană, încălcând suveranitatea teritorială a Rusiei.

Într-adevăr, odată ce erau dotaţi cu armament şi purtau uniforme de luptă, nu numai că violau suveranitatea Rusiei, dar comiteau un act de război.

Dar celor doisprezece duri din *Force Recon Marines* li se fâlfâia.

Misiunea lor trebuia să fie scurtă.

Intrat, verificat dacă este *complexul* corect, luat orice document putea fi găsit, şi retragere.

De ce ? Pentru că era *urgent*.

Propriul lor guvern avea o problemă serioasă acasă, iar acesta ar fi putut fi *singurul mod* de rezolvare a acesteia.

— E sub acesta! a indicat Rockmeyer imensul munte întunecat ce se ridica în faţa lor.

Se proiecta pe cer ca o lespede de piatră neagră, partea frontală fiind acoperită de grohotişul unei imense alunecări de teren.

Master Sergeant[1] Rockmeyer ţinea în mână, aţintit spre munte, un aparat ce obţinea imagini interioare cu ajutorul rezonanţei sonice de mare densitate. Acesta dezvăluia acum sistemul de cavităţi din interiorul muntelui, care aveau colţurile în unghi drept.

O structură realizată de om.

TERMINATORUL

Comandantul lor a păşit înainte.

Era Locotenentul John T. Armstrong, un tip tăcut dar eficient care excela în misiunile neobişnuite.

Printre altele, el a fost cel ce l-a găsit pe Saddam Hussein în mica sa gaură din apropiere de Tikrit; de asemenea, era cel ce l-a capturat pe Bin Laden după un teribil schimb de focuri în Tajikistan[2]. America încă nu făcuse publică această informaţie.

El era omul pe care Marines îl numeau pentru executarea misiunilor dificile, dure.

Avea numele-cod: *Terminatorul*.

Armstrong a cerut pentru echipa sa doar o singură piesă de echipament greu: un M-19B, maşină de forat tunele. Semăna cu un tanc dotat cu un cap de forare conic pe ţeava tunului.

Huruind, utilajul de forat tunele s-a trezit la viaţă, începând să sape în versantul muntelui.

Într-o oră a înaintat două sute de metri prin alunecarea de teren… când s-a lovit de ceva metalic.

Uşile *Complexului* 13.

---

[1] Master Sergeant – grad militar în US Marine Corps (pușcașii marini)(cod NATO OR-8); echivalent *plutonier-major*.

[2] Nuvela a fost scrisă înainte ca să se fi petrecut evenimentul real.

ÎN IAD

Lumina lanternelor în întuneric – douăsprezece – străpungea bezna ceţoasă.

Conduşi de Armstrong, Marines s-au apropiat de uşile metalice gigantice ale *Complexului* 13, ascunse de aproape cincizeci de ani sub alunecarea de teren şi dezvăluite acum de utilajul de forare al lui Armstrong.

Mâzgălite cu spray pe metalul îndoit, erau cuvintele faimoase ale lui Milton, traduse în rusă: *Lăsaţi orice speranţă, voi care intraţi aici.*[3]

Oricum, echipa a intrat.

„*Când o îngheţa Iadul…*" era o vorbă.

A avut dreptate.

Arăta precum Iadul… îngheţat.

Imediat după uşile metalice, au găsit un imens doc de intrare din beton cenuşiu. Era flancat de câteva birouri administrative cu pereţi din sticlă.

Peste tot era împrăştiat sânge – care stropise pereţii de beton şi ferestrele de sticlă ale birourilor cu jeturi lungi.

Părţi de trupuri omeneşti erau răspândite pe podea, păstrate de-a lungul anilor de către frigul extrem, părţi umane care păreau a fi…

…pe jumătate mâncate.

Un strat de ace de gheaţă acoperea totul.

Dincolo de docul de la intrare, după o altă uşă metalică masivă, au găsit o scară spiralată, largă, ce ducea în întunecimea de dedesubt.

Armstrong a privit în josul scărilor – când ceva mare a ţâşnit pe la ceafa sa şi a rupt capul omului din spatele său, *dintr-o mişcare*!

Armstrong s-a întors – tocmai când Rockmeyer a deschis focul asupra creaturii – *brrrraaaappp*! – care s-a lovit de peretele cel mai apropiat, ciuruită.

S-a întins pe podea, scâncind, pe moarte.

Cei unsprezece Marines rămaşi s-au adunat în jurul acesteia.

---

[3] Autorul face o confuzie. Aceste cuvinte aparţin lui Dante Alighieri (La divina commedia) - *Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate.*

Era de mărimea unui om, dar cu o piele uleioasă, solzoasă şi aripi ca de liliac. Semăna puţin cu un teradactyl, dinozaurul zburător, doar că avea capul mai dezvoltat, mai complex, ca al unui dragon în miniatură.

— Doamne Sfinte, tocmai i-a rupt capul lui Kasdan…

— Jesus, e întocmai ca cei doi pe care i-am văzut la Groom Lake…

— Ceea ce înseamnă, spuse Armstrong, că ruşii s-ar putea să aibă şi câţiva dintre cei mari. Şi de asta ne aflăm noi aici. Atenţie mărită! Twohy şi Souza, staţi de pază aici. Restul, veniţi cu mine. Se cam împute situaţia.

Au coborât scările.

SCĂRILE ŞI HANGARUL

Scările erau deschise pe laterale.

De fapt, era o structură spiralată înaltă ce cobora de pe tavanul unei imense încăperi subterane. Dar această scară spiralată nu ajungea până la podeaua hangarului – se sfârşea brusc la zece metri deasupra podelei, pe o pasarelă dreaptă şi lungă, suspendată şi ea.

În centrul acestui hangar, la bază, direct sub pasarelă, se afla piesa centrală a *Complexului* 13.

O navă spaţială.

NAVA

Descrisă printr-un singur cuvânt, era *magnifică*.

Chiar şi sub un strat de ace de gheaţă vechi de 50 de ani, era magnifică.

Avea linii drepte şi netede; învelişul exterior era argintiu, blindat, dur. Avea două aripi lăsate în jos, o coadă înaltă şi trei motoare mamut în spate.

Absolut grozavă.

Era intactă în cea mai mare parte, cu excepţia botului zdrobit – rezultatul prăbuşirii cumplite din urmă cu mulţi ani.

Acoperind întreaga podea din jurul navei era o uriaşă structură extraterestră cu multe găuri, precum un fel de cuib, sau

o reţea tridimensională de păianjen, punctată cu mii de găuri mici. Această reţea imensă ieşea din navă şi acoperea pereţii hangarului. Şi ea era acoperită de gheaţă.

Totul era nemişcat.

— Acolo!

Armstrong a arătat spre un mic birou, şi el suspendat deasupra podelei, la capătul îndepărtat al pasarelei de sub ei.

— Acesta trebuie să fie laboratorul! Haidem!

Au început să alerge în josul scărilor. Pe măsură ce coborau, tot mai mulţi dragoni de mărimea unui om ieşeau din cuiburile de pe pereţii hangarului. Se năpusteau asupra scării în dublu helix – în timp ce Marines coborau ripostând cu foc automat asupra lor.

Dragonii scheunau, unii cădeau, dând din aripi, în spasme.

Unul a înhăţat un Marine şi l-a tras de pe scări, lăsându-l apoi să cadă de la treizeci de metri pe reţeaua de pe podeaua hangarului. Aceasta i-a atenuat aterizarea şi a supravieţuit…

…cam două secunde.

Thwack! A fost înşfăcat de o diabolic de puternică gheară care a ieşit dintr-una dintre cele mai apropiate găuri şi l-a smuls de la vedere, în timp ce striga înspăimântat. Apoi…

Crunch! O împroşcare de sânge uman a ţâşnit din gaură, iar urletele au încetat.

— Mă-sa-n… a izbucnit Marine din spatele lui Armstrong.

Acesta nu i-a dat nici o atenţie. A sărit pe pasarelă, chiar în momentul când unul dintre dragonii înaripaţi a aterizat drept în faţa sa şi şi-a dezgolit colţii.

Două detunături din pistolul său *Desert Eagle*[4] i-au zburat capul şi, poticnindu-se şi împleticindu-se, fără cap, a căzut de pe pasarelă, lăsându-i calea liberă.

În spatele său, a căzut un alt Marine.

Acum aveau trei căzuţi.

Armstrong s-a apropiat de laborator şi a găsit uşa închisă prin interior.

Patru focuri de pistol au rezolvat problema. Izbi de perete uşa „descuiată” şi intră.

[4] Desert Eagle – pistol semi-automat, de calibrul .50

LABORATORUL MORȚII

În lab era o tăcere de mormânt.

Fără schelălăituri, fără focuri de armă, fără sânge împroşcat.

Armstrong şi ai săi sau răspândit.

— Domnilor! Dosare, notiţe, tot ce puteţi găsi. Nu putem rămâne prea mult! La treabă! Koepp, acoperi uşa din spatele nostru!

Pe când oamenii săi executau ordinul, Armstrong cerceta laboratorul – banchete, birouri, dulapuri, flacoane cu ser; toate acoperite cu gheaţă; abandonate de mult.

Într-un colţ se afla un trup uman acoperit şi el de gheaţă – ghemuit în poziţie fetală, înţepenit de moarte; dar întreg, nemâncat.

— Doc! şi-a chemat Armstrong sanitarul. Verifică-l!

Doc se apropie de cadavru şi-l examină.

— A murit îngheţat, *sir*. S-a închis singur aici ca să se apere de extratereştri.

Cineva spuse:

— Jesus, datele înregistrate sunt din 1938, când nava a fost găsită îngropată la o jumătate de milă sub Tunguska… sovieticii au crezut că prăbuşirea ei a fost impactul din 1908. A pătruns adânc în pământ…

Altul a adăugat:

— Au adus-o în interiorul acestei unităţi şi au examinat-o ani de zile pătrunzând tot mai adânc în ea. Apoi, în 1956, au găsit creaturile în încăperea aflată chiar în centru. Dar erau congelate într-un fel de unităţi de hibernare. Dormeau. Iar proştii de sovietici i-au trezit. În trei ani, totul s-a terminat.

Armstrong încă se afla lângă laborantul îngheţat. În mâinile acestuia se afla un carnet.

Armstrong i l-a luat şi l-a deschis.

Primele pagini erau scrise într-un stil ordonat, de studiu clinic, în ruseşte.

„Extratereştrii adoră gustul cărnii de om. Carnea de om viu. Nu se ating de prizonierii morţi. Azi l-am văzut pe scriitorul anti-social Polemov cum a fost aruncat în navă. Nu a fost la fel de

curajos ca în scrierile sale anti-sociale. A urlat ca o fată când l-a târât pe pasarelă şi l-au băgat înăuntru."

„*Aceste creaturi nu par a fi constructorii navei spaţiale. Aceasta este mult dincolo de nivelul lor de dezvoltare. Rămăşiţele a cel puţin alte nouă specii de extratereştri au fost găsite pe navă, toţi morţi. Doar această specie a supravieţuit. A fost un fel de navă zoologică de transport în care animalele au scăpat*?"

„*Creaturile par să treacă prin trei faze de viaţă: o fază infantilă în care seamănă cu un melc, faza de adult-dragon zburător, apoi cea mai lungă fază dintre toate, enormi super-adulţi care trăiesc în găurile din formaţiunea reţea. Faza infantilă durează aproximativ cinci săptămâni. Faza de adult, zece săptămâni. Faza de super-adult, încă zece săptămâni. Durata totală de viaţă, douăzeci şi cinci de săptămâni.*

Ciclul de viaţă aminteşte de al fluturelui comun, dar cu un stadiu adiţional: un melc mic devine un adult înaripat mare, care apoi se face un cocon din nou şi devine mult mai mare…

După opinia tovarăşului dr. Karlov, la sfârşitul celei de-a cincea săptămâni a vieţii de super-adult, creaturile dau naştere, asexual, noilor pui. Conform observaţiilor, doctorul estimează că fiecare super-adult dă naştere la doi pui…"

Dar mai târziu, în carnet, scrierea ordonată a devenit agitată, dezordonată, o mâzgălitură desperată:

„*Am pierdut controlul Complexului! Karlov a greşit! Nu a fost deloc un ratio de 1 la 2! Numai prima generaţie a avut acest ratio. A doua generaţie de super-adulţi a dat naştere la câte patru pui. Următoarea la câte opt. Apoi următoarea: şaisprezece! Acum se multiplică fără a-i mai putea controla şi au cucerit Complexul*!"

Şi ultima notare:

„*Ordinul a fost dat. Complexul 13 este înconjurat de Spetsnatz*[5] *care, împreună cu temperaturile exterioare, ţineau creaturile în interior. Complexul va fi îngropat sub o alunecare de*

[5] Spetsnatz – unităţile de elită/forţele speciale ale Armatei sovietice.

teren provocată intenţionat, declanşată de explozivi. Prins în acest laborator, nu pot ieşi, decât dacă alerg printre o mie de creaturi mâncătoare de oameni. Am să mor aici, înăuntru. Doamne, ai milă de sufletul meu, pentru sutele de oameni pe care i-am făcut să meargă la moarte!"

Armstrong puse carnetul în rucsac.

— Am informaţii despre înmulţire! a anunţat.

— Iar eu am informaţii despre cum pot fi uciși, a spus unul dintre militari. Sovieticii au făcut asupra lor experimente cu diverse temperaturi. Căldura nu este bună – pot supravieţui la temperaturi de până la 1.000^0C. Nu-i de mirare că grenadele noastre n-au avut efect! Conform acestor date, „chestiile" nu pot supravieţui la temperaturi sub -35^0C!

— De aceea au fost blocaţi aici…, remarcă Doc.

— Iar asta-i exact informaţia de care aveam nevoie, a constatat Armstrong. Acum, hai să ne cărăm dracului de aici.

IEŞIREA DIN IAD

Odată ieşiţi din laborator, au rupt-o la fugă.

Duzini de dragoni schelălăitori, mari cât omul, au umplut spaţiul din hangar.

Armstrong şi oamenii săi au deschis focul din alergare, în toate direcţiile, doborând creaturile în jurul lor.

Au ajuns la scara spiralată, metalică, ce ducea către tavan…

…chiar când o serie de puternice grohăituri groase s-a ridicat dinspre podeaua hangarului.

Au încremenit cu toţii.

Schelălăiturile ascuţite ale dragonilor mai mici au încetat.

Şi atunci, însoţiţi de un zgomot de rupere, cinci super-adulţi imenşi au erupt din formaţiunea-reţea de pe podeaua hangarului!

Erau enormi – nu numai că aveau un cap ca al lui T-Rex, dar erau de forma şi mărimea unui T-Rex, dar cu mari aripi din piele şi şase picioare prevăzute cu gheare încovoiate cu care-şi înşfăcau prada. Capetele erau absolut terifiante: cu bot lung acoperit de solzi, şi fălci gigantice prevăzute cu colţi lungi de 50 cm!

Şi cum se mişcau!

Marii super-dragoni-monştri pluteau prin aer, se învârteau în jurul scării precum nişte lilieci gigantici, repezindu-se la Armstrong şi ai săi. Îi dominau pe oameni, fiind de cel puţin două ori mai înalţi.

Una dintre creaturi l-a tăiat fix în două pe unul dintre Marines, dintr-o singură muşcătură.

Alta a apucat doi cu ghearele sale şi i-a îndesat pe amândoi odată în bot.

În ambele cazuri creatura respectivă a vomitat instantaneu prada, împrăştiind sânge şi rămăşiţe umane peste tot, datorită unei stranii funcţii digestive. Nici nu ajungeau bine rămăşiţele pe podea şi sute de creaturi ca melcii ieşeau din reţea şi începeau să mănânce „tocătura".

Unul dintre super-adulţi l-a atacat chiar pe Armstrong, dar Terminatorul s-a întors cu faţa spre el şi a tras cu imensul său *Desert Eagle* drept în ochiul stâng al monstrului.

Ochiul giganticei creaturi a explodat ieşindu-i din orbită, iar monstrul a schelălăit şi s-a prăbuşit, peste navă zvârcolindu-se în convulsii.

Mai erau doar cinci Marines pe scara spiralată.

Armstrong şi doi dintre ei tocmai au ajuns în vârful ei, când doi super-adulţi au smuls scara cu totul, rupând întreaga structură din montanţii ce o ţineau montată în tavan, şi care s-a prăbuşit… împreună cu ultimii doi Marines aflaţi încă pe ea!

Precum un copac retezat, scara a căzut, prăbuşindu-se peste nava argintie şi reţeaua de pe podea, zdrobind în cădere şi pasarela suspendată.

Nici un om nu va mai coborî vreodată acolo.

CURSA SPRE IEŞIRE

Armstrong şi găsit gărzile lăsate în urmă – Twohy şi Souza – zăcând morţi, iar corpurile lor erau mâncate de trei dragoni mai mici!

Deranjaţi de neaşteptata sosire a lui Armstrong, cei trei mini-dragoni s-au oprit din festin, ridicându-şi boturile pline de sânge. Apoi, cu o viteză uimitoare i-au atacat pe cei trei militari supravieţuitori.

Marines s-au lăsat rapid pe vine, iar cei trei dragoni i-au ratat. Marines au deschis focul cu MP-5 trăgând după bestii, zburătăcindu-i şi făcându-i să cadă ca nişte avioane doborâte.

Au alergat din nou.

Cu toată forţa.

Disperaţi.

În marele doc de la intrare… şi Armstrong a văzut uşile de la ieşire, iar dincolo de ele siguranţa frigului de afară.

În acest moment, super-adulţii au ieşit din adâncurile *Complexului*. Cu un mare *boom*, unul dintre ei a aterizat pe betonul din doc, dându-şi capul pe spate şi scoţând urlete înfricoşătoare. Sunetele de bas adânc al urletelor sale se reverberau de pereţi.

Şi deodată, când s-a întors să privească în urmă, Armstrong s-a împiedicat de un cadavru şi a căzut stângaci spre înainte, cu faţa la pământ.

Căderea i-a salvat viaţa, dar nu şi pe a lui Doc şi Rockmeyer.

Pentru că Armstrong căzuse, o creatură super-adultă a picat în zbor şi i-a retezat pe ceilalţi doi Marine drept, la nivelul abdomenului.

Au căzut în bucăţi.

Armstrong – acum singur – clătinându-se, împiedicându-se pe ultimii metri, îşi făcu drum afară prin uşile metalice ale Complexului 13, pe sub cuvintele *'Lăsaţi orice speranţă, voi care intraţi aici.'*

A plonjat prin deschizătura uşilor în tunelul forat de oamenii săi şi imediat ce a simţit imediat aerul mai rece, s-a răsucit ca să se uite înapoi…

…chiar la timp pentru a vedea fălcile deschise larg ale unui adult ajuns chiar lângă el! Tot ce a văzut au fost colţii şi limba şi gâtlejul adânc şi întunecat al monstrului ce urla, iar apoi…

CHOMP!

Fălcile s-au închis cu un clămpănit, la doar un centimetru de nasul lui Armstrong.

Iar John T. Armstrong a rămas aşezat acolo… în fund, pe pământul îngheţat… drept în faţa a patru gigantici super-adulţi înaripaţi, aceşti imenşi dragoni extratereştri, toţi mult mai înalţi decât el, care se aplecau spre el şi îl priveau cu chipurile lor malefice de mâncători de oameni.

Dar nu treceau prin deschizătura uşii metalice solide.

Nu puteau merge mai departe.

Era prea frig.

Armstrong a reuşit. La mustaţă.

Şi a părăsit tunelul, a părăsit *Complexul* 13, cu un rucsac plin de informaţii.

Odată ajuns afară, a fost recuperat de un elicopter cu rază mare de acţiune, de pe care a transmis prin radio informaţiile acasă, în State…

…la Groom Lake, Nevada…

…unde se afla *Area* 51, celebra bază secretă, unde un grup de specialişti militari americani tocmai se aflau sub atacul unei colonii de extratereştri cu rata de înmulţire rapidă, ce semănau cu nişte dragoni, ce fuseseră deranjaţi din somnul lor de hibernare din nava extraterestră ţinută în subsolul hangarului de acolo.

SFÂRŞIT